

[Keld Albrechtsen]

bliver inddraget militært i en eventuel konflikt mellem USA og Sovjetunionen. Derudover har Danmark i NATO flere gange været med til at støtte en politik, der øger risikoen for en sådan konflikt. Danmark tilsluttede sig, om end med forskellige besværgelser, stationeringen af de djævelske atomraketter, over 500, i Vesteuropa, et skridt, der kraftigt forøger spændingen.

Hertil kommer, at den danske regering efter udenrigsministerens udsagn i onsdags her i folketinget har taget NATOs nye atomstrategi til efterretning. Denne strategi bygger på den afsindige antagelse, at USA skulle kunne vinde en eventuel atomkrig. Strategien øger i allerhøjeste grad risikoen for, at atomvåben vil blive taget i brug.

Af udenrigsministerens svar på et VS-spørgsmål i onsdags fremgik det, at ministeren egentlig ikke fandt, at USA havde skiftet atomstrategi. Det er beklageligt, at dansk såkaldt sikkerhedspolitik skal hvile på et sådant grundlag. Måske skyldes regeringens passive holdning, at man ikke protesterede mod den ny atomstrategi på NATO-mødet forleden, men altså tog den til efterretning. Det kan for VS at se være vanskeligt at se forskel på, om man har godkendt den, eller om man har taget den til efterretning. Men lad det nu være i første omgang. Måske kan det, at man ikke kraftigt har protesteret, skyldes, at det slet ikke er gået op for regeringen, hvad det er for en ny strategi, og hvilken vanvittig tankegang den bygger på. Hvis det er det, der er forklaringen på, at man endnu ikke har protesteret, så er der jo håb om, at regeringen vil rejse en sådan protest i NATO, når den har fået tænkt lidt yderligere over sagen.

Der er blevet fremsat et forslag om motiveret dagsorden fra fremskridtspartiets side. VS kan under ingen omstændigheder støtte den dagsorden, specielt ikke de intentioner om opbakning bag den reaktionære nye præsident i USA, som ligger bag ved denne dagsorden. VS kan ikke støtte den, og vi må sige, at så vidt vi kan huske de udtalelser, som arbejdsministeren fremsatte den 1. maj 1980, var der vistnok for en gangs skyld tale om, at en socialdemokrat, endda en socialdemokratisk minister, faktisk sagde noget, som var temmelig fornuftigt, om den internationale situation og specielt om denne præsi-

dentkandidat, der var tale om på det tidspunkt.

Derfor må vi altså sige, at vi under ingen omstændigheder kan støtte den dagsorden, som fremskridtspartiet har fremsat.

Inge Krogh (KrF):

Jeg takker udenrigsministeren for et udmærket og klart svar på forespørgslen. Som udenrigsministeren udtaler, er spændingen mellem Øst og Vest ikke blevet mindre i den senere tid, og håbet om en fredelig verden er ikke blevet større siden den sidste udenrigspolitiske debat.

Østeuropa har på en måde kopslet sig ind og danner en fastere barriere mod Vestlandene. Det viser sig tydeligt ved Østtysklands præsident Honeckers udtalelse om, at DDR er trofast mod den sovjetiske linje. Man har i Østtyskland adskilt sig skarper fra Vesttyskland ved at forlange, at besøgende medfører større beløb i valuta, noget, som har betydning for mennesker, der skal på besøg. Disse besøg fra Vesten er af stor betydning for østtyskerne, der fortsat ikke må rejse til Vesteuropa. Der er også sket indskrænkninger i deres rejser til Polen.

I Rumænien er der blevet større tilbøjelighed til at følge Sovjetunionen. Man kommer ikke frem med særstandpunkter over for Rusland. Denne holdning må anses for at have sin grund i forholdene i Polen, hvor strejkerne og forholdene i landet i øvrigt skaber en usikker situation for Sovjetunionen.

Besættelsen af Afghanistan har ligeledes givet Sovjetunionen problemer. Der er f.eks. i øjeblikket 1,2 mill. flygtninge fra Afghanistan i Pakistan. Den modstand, Sovjetunionen har mødt, fik man et tydeligt indtryk af under Den interparlamentariske Unions møde i Østberlin, hvor der blev vedtaget en resolution, der indeholdt en fordømmelse af Rusland på grund af besættelsen af Afghanistan. Der var en meget heftig diskussion før vedtagelsen. Besættelsen af Afghanistan har vakt megen ængstelse overalt. Det er en krænkelse af retten til selvbestemmelse og derfor en klar tilsidesættelse af Helsingkiftalen.

Det er derfor naturligt, at der i Madrid ved konferencens begyndelse var og er meget store vanskeligheder. Man må derfor hilse med tilfredshed, at udenrigsministeren i sin